

Ο ύμνος του φραπέ

Το ακόλουθο «ποίημα», το «ψάρεψα» στο πολύ καλό ιστολόγιο nickpet.blogspot.com.

Μου άρεσε και το αναδημοσιεύω.

Παρακαλώ, χτυπήστε τον φραπέ σας, υψώστε το ποτήρι σας κι απαγγέλλετε

Πιστεύω εις έναν φραπέ,
αφρώδη, παγοκράτορα,
ρουφηχτόν εκ καλάμου σπαστής,
εις στομάχους πάντων ερριμένον.

Και εις ένα αφρόγαλα, λευκόν, πηχτόν,
του καφέ συνοδό, και λιπογενές
το δια τον καφέ ποιηθέντα προ πάντων καπουτσίνο,
milk εκ βοδώς,
αφρόν αληθινόν, εκ μιξερός ηλεκτρικού,
χτυπηθέντα, ού γεννηθέντα,
ομοχρήσιμου του φραπέ,
δι ου το μάτι ορθάνοιξε.

Τον δι' ημάς τους ανθρώπους
και δια την ημετέραν εργασίαν,
φυτροθέντα εν καφεοδένδρων
και μαζευθέντα εξ άρρενος εργάτου
και αγοράσθη εξ εταιρείας
και εσυσκευάσθηκε.

Αγορασθέντα τε υπό ημών,
εντός μικρής σακουλίτσας,
ή κουτιού ή βαζακίου

Και ετοιμάσθη τας πρώτας ώρας
κατά τας πρωινάς.

Και εισέπεσε εντός ποτηριού
και ζαχαρώθηκε εκ κουταλιάς του γλυκού.

Και πάλιν άφρισε μετά δόξης,
τίτα κάνων κοιμητούς,
ώστε χουζουρίου έλθη το τέλος.

Και εις το ρεύμα το πάγιον,
το χρήσιμον, το μιξεροκινόν,
το εκ της δεής επαραγόμενον,
το συν ψυγείου και θηκών συνεργαζόμενο,
ώστε παρασκευαζόμενο,
παγακίων και υδάτων ψυχρών.

Εις μίαν, καφετερίαν, ομαδικήν και φιλικήν φραπεδοποσίαν,
ομολογώ εν τσίμπημα εις μπισκότου εκ του μπολ,
προσδοκώ τασάκι καθαρόν
και να είναι η ζάχαρη λιωμένη.

Αμήν